

Recenzja dorobku artystycznego w tym wskazanego osiągnięcia artystycznego oraz dorobku dydaktycznego i innych osiągnięć w związku ze wszczęciem przez Akademię Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu postępowania habilitacyjnego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki na wniosek Pani dr Kariny Anny Marusińskiej.

Ocena na podstawie dołączonej dokumentacji:

1. Wniosek do Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu o przeprowadzenie postępowania ws. nadania stopnia doktora habilitowanego
2. Kopia dyplomu potwierdzająca uzyskanie stopnia doktora
3. Autoreferat
4. Wykaz i dokumenty potwierdzające aktywność naukową i artystyczną oraz współpracę z otoczeniem społecznym i gospodarczym
5. Publikacja Karina Marusińska pt. *Okruchy świata*
6. Dokumenty potwierdzające aktywność naukową i artystyczną oraz współpracę z otoczeniem społecznym i gospodarczym po uzyskaniu stopnia doktora
7. Portfolio dorobek artystyczny
8. Portfolio dorobek dydaktyczny i edukacyjny

INFORMACJE PODSTAWOWE O KANDYDATCE

Kandydatka w toku kariery zawodowej uzyskała wykształcenie jako plastyk w zakresie specjalności formy użytkowe ze specjalizacją ceramika artystyczna w Państwowym Liceum Sztuk Plastycznych im. Józefa Szermentowskiego w Kielcach w roku 2003. Studiowała na Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu gdzie w roku 2008 uzyskała tytuł magistra sztuki w zakresie projektowania ceramiki na kierunku Wzornictwo na Wydziale Ceramiki i Szkła. Praca magisterska z zakresu ceramiki użytkowej - *Zestaw do salatek*, praca magisterska z zakresu ceramiki artystycznej - *Kompozycja przestrzenna – Gruss aus Breslau (Pozdrowienia z Wrocławia) – alternatywne metody recyklingu materiałów ceramicznych*, praca pisemna *Zjawisko recyklingu w sztuce na podstawie wybranych zagadnień*. Promotorami pracy magisterki byli: dr hab. Jan Drzewiecki, prof. Przemysław Lasak, pracę recenzował dr Adam Abel. W roku 2010 Pani Marusińska ukończyła podyplomowe Studia „Projektowanie Wzornicze w Zarządzaniu Rozwojem Nowego Produktu w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie (Kolegium Gospodarki Światowej we współpracy z Instytutem Wzornictwa Przemysłowego). W roku 2015 Kandydatka uzyskała stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuk projektowych. Praca doktorska obroniona została na Wydziale Ceramiki i Szkła Akademii Sztuk Pięknych

im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Rozprawa doktorska pt. *Zmiany – społecznie zaangażowane projekty w obszarze ceramiki* pod kierunkiem promotora dr hab. Jan Drzewieckiego, pracę recenzowali: prof. Sławomir Fijałkowski, dr hab. Adam Abel.

Kandydatka od 1.10.2010 r. do 30.09.2016 r. pracowała jako asystentka na Wydziale Ceramiki i Szkła Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu, obecnie od 1.10.2016 r. jest zatrudniona na stanowisku adiunkta na ww. wydziale. W okresie od 2.08.2019 r. do 4.06.2020 r. przebywała na urlopie macierzyński, i rodzicielskim.

W okresie po uzyskaniu stopnia doktora brała udział w 64. wystawach zbiorowych, festiwalach oraz konkursach w kraju w 18. wystawach zbiorowych za granicą oraz w 7. w wydarzeniach o charakterze międzynarodowym odbywających się w Polsce, współdziałała w 4. projektach kuratorskich. Odbyła 2. rezydencje w zagranicznych instytucjach, uzyskała stypendium artystyczne Prezydenta Wrocławia i stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców, została laureatką konkursu na realizacje artystyczne w ramach otwartego naboru projektów do Sympozjum Wrocław 70/20 oraz nagrody publiczności w Przeglądzie Sztuki Survival 14 – Wrocław i nagrody Gazety Wyborczej Warto w dziedzinie sztuk wizualnych – Wrocław. W tym okresie zaprezentowała poniższe wystawy i prezentacje indywidualne:

- 2020, Kamienie, które płaczą, Muzeum Archeologiczne, Arsenał Miejski, Wrocław
- 2018, Hard made. Ceramiczny szlak Kariny Marusińskiej, Concept Store Jafra, Galeria Wnętrz Domar, Wrocław. Kurator: Michał Bieniek
- 2017, To, czego oczy nie wiedzą, Galeria Sztuki Współczesnej Mieszkanie Gepperta, Wrocław. Kuratorka: Małgorzata Sobolewska
- 2017, Silence – Schaufenstergalerie Scharf, Graz (Austria). Kuratorki: Elisabeth Saubach, Iris Kasper
- 2017, What The Eye Doesn't Know, Centrala Art Gallery, Birmingham (Wielka Brytania). Kuratorka: Małgorzata Sobolewska
- 2016/2017, Część zamiast całości, BWA Galeria Szkła i Ceramiki, Wrocław. Kuratorzy: Dominika Drozdowska, Michał Grzegorzek,

OCENA AUTOREFERATU

Autoreferat rozpoczyna się od obowiązkowego omówienia osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1. Pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Kandydatka jako dzieło aspirujące do spełnienia warunków wynikających ww. ustawy wskazuje cykl prac pt. *Okruchy świata*. Pani Karina Marusińska przedstawia się jako artystka interdyscyplinarna, którą szczególnie interesuje sztuka prowadząca dialog z dizajnem i rzemiosłem, powiązana z różnymi dziedzinami nauki i sferami życia. Deklaruje, iż jej sztuka włącza się publiczną debatę i „wtrąca się” w sprawy świata. W zakresie form jej wypowiedzi znajdują się zwłaszcza: obiekt, rzeźba, wideo, performance, oraz działania site-specific, często sięga także po ceramikę. Działania artystyczne i refleksja teoretyczna dotyczące cyklu dzieł wskazanych jako dokonania

habilitacyjnego są osnute wokół instytucji muzeum. Artystka prowadzi swoistą grę z praktyką i teorią muzealną. Swoje małe dzieła wprowadza na istniejące ekspozycje, gdzie stają się one interwencją site-specific przez włączenie do zakresu dzieła otaczającego kontekstu. Autoreferat przedstawia te działania oraz przemyślenia artystki. Kandydatka podziela i podnosi postulaty zrewidowania dotychczasowych kierunków działania muzeów. Jednym z nich jest rezygnacja z antropocentrycznej perspektywy na rzecz bardziej demokratycznej więzi z publicznością. Niestety nie chce lub nie potrafi dokładnie sprecyzować swojej roli w tych zmianach. Jej postawę odbieram to jako swoisty populizm i próbę „podłączenia się” pod zasadne zmiany we współczesnym muzealnictwie. Jak bowiem zrozumieć nowe zadania dla obiektów muzealnych, które dla Kandydatki „[s]wobodnie rezonują z teraźniejszością i spekulują na temat przyszłości” zamiast być sferą objaśnianą przez ekspertów. Rozumiem wolnościowy charakter działań artystycznych ale sztuka Pani Marusińskiej nie kontekstualizuje się wobec utopii lecz utrwalonej nauki i praktyki muzealnej. Łatwo bowiem postulować zmiany nie będąc obciążonym bagażem odpowiedzialności, pamięci i znajomości zastanej rzeczywistości, artystka dysponuje pełnią wolności do wypowiedzi (na każdy temat) lecz źle gdy stawia się w roli osoby poprawiającej bogaty i skomplikowany system przy pomocy prostych recept. Artysta nie musi nic naprawiać, leczyć, reformować, pouczać lepiej by sam się uczył, może wtedy sztuka coś naprawi.

Wprowadzenie do Autoreferatu jest maską, którą autorka skutecznie się zasłania. W gąszczu cytatów i „fragmentów” obcych myśli gubi się jej własna wypowiedź. Zawsze ulegniemy autorytetom (w tym *wielkiego poety* Czesława Miłosza) lecz tego typu erudycja jest niesłychanie męcząca dla czytelnika. Więcej na szczęście mówi Kandydatka o sobie w części pt. „Proces twórczy”. Jej wizyty w muzeach, poszukiwanie nowych kontekstów, prowadzą nas do wyjątkowych światów. Historia powstawania dzieła habilitacyjnego rozgrywała się wyjątkowym czasie pandemii. To z dzisiejszej perspektywy przypomina zły sen. Wierzę autorce, że w tym trudnym okresie udało się „przyjrzeć się sobie [...], docenić mikroświaty”. Budzi to we mnie skojarzenie z dziełem Zbigniewa Dłubaka, pt. "Dzieci śnią o ptakach", (fotografia, 1947, fot. Fundacja Archeologia. Fotografii / Armelle Dłubak). Tak rozumiem (toutes proportions gardées) nieznośną percepcję traumy w sztuce skupiającej całą uwagę na *mikroświatach*. Tak wygląda drastyczna zmiana perspektywy z wielkoskalowej traumy na boleśnie bliską oka. W tym kontekście rozumiem doskonale skupienie autorki na drobiazgach i *okrucinach*. Proces twórczy Pani Marusińskiej powiązany był z chorobą (long covid), społecznym dystansem, unikalnym doświadczeniem macierzyństwa, ta niezwykła mieszanka czynników miały na nią wpływ. Praca odbywała się na wycucie, po omacku, autorka mozolnie przedzierała się przez proces twórczy. Jej ostoją i enklawą okazało się wyjątkowe miejsce – muzeum, a w nim ceramika. Znany jej motyw z jej minionych działań artystycznych. Rozproszenie myśli, narzędzi twórczych, notatek i życia, odłamków ceramiki to dla autorki – „motyw rozproszonych cząstek, [który] przełożył się również na samą metodę działania”.

Kolejna część Autoreferatu to podróż do przeszłości autorki. „Na marginesie głównych poszukiwań” wspomina zapachy i motywy z dzieciństwa bibeloty z domu rodzinnego, alkoholową chorobę ojca. Stanowiło to jej dysfunkcyjną normę rodzinną, w specyficznym czasie i miejscu. To obraz Polski lat transformacji ustrojowej. Efektem tych przeżyć jest jej dbałość o „małe rzeczy”, autorka naprawia ubrania, zabawki i książki. Przedmioty stają się jej doświadczeniem, historii reprezentowaną w muzeach postrzega dzięki temu przez indywidualny pryzmat. Artystka jest zawieszona pomiędzy dwoma przeciwstawnymi światami: sztuki współczesnej i muzealnictwa. W pierwszej części Autoreferatu brzmiało bez należytej pokory przynależnej osobie stąpającej po obcym gruncie. Na szczęście później Kandydatka deklaruje: „[ś]rodowisko muzeum wykorzystałam jako tło moich działań. Wprowadzając krytyczny głos, chciałam zdestabilizować porządek, wywołać niepokój poznawczy...” Sądzę że, niepokój jest dobry w tym przypadku,

spokoju jest bowiem w muzeach w nadmiarze. Muzea stają się dla jej sztuki wyjątkowym źródłem i kontekstem.

Autoreferat ma charakter onirycznej relacji z wyjątkowego okresu w życiu autorki. „Splatając ze sobą doświadczenia prywatne, dyskurs muzealny, opowieści o przedmiotach i historii” relacjonuje ona proces powstawania swojej twórczości. Mimo kilku refleksji, z którymi trudno się zgodzić tekst jest komunikatywny, dobrze spełnia rolę objaśnienia zamiarów autorki i osiągniętych efektów artystycznych dzieła habilitacyjnego.

OCENA OSIĄGNIĘCIA ARTYSTYCZNEGO BĘDĄCEGO PODSTAWĄ DO UBIEGANIA SIĘ O NADANIE STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO

Zbiór instalacji pt. „Okruchy świata” to dzieło wyróżnione przez Kandydatkę jako dokonanie habilitacyjne. Jest z pewnością jednym z najbardziej wartościowych dokonań w jej karierze. Pomimo wyczerpującego wytłumaczenia w Autoreferacie mam problem z tym dziełem. Specyficzny czas pandemii, niepokoje i rozedrganie świata artystki doprowadziło do powstania dzieła rozproszonego, którego części prezentowane były w wielu miejscach w różnym czasie. Nie jest to problemem dla artystki lecz dla widzów. Widownią tego dzieła są być może tylko ci, którzy mogą zapoznać się z dokumentacją habilitacyjną.

Prace z cyklu „Okruchy świata” powstały w latach 2021–2023. Kandydatka dodała także pracę powstałą w 2017 roku, pt. Cisza, 2017 r.

- Butelka niecierpliwości (2021), pokazywana w 2021 roku w Muzeum Teatru im. Henryka Tomaszewskiego, oddziale Muzeum Miejskiego Wrocławia (od 2023 roku praca w zbiorach Muzeum Miejskiego Wrocławia);
- Corona muralis (2021), prezentowana między innymi w Muzeum Architektury we Wrocławiu;
- Skrawki (2021), prezentowane między innymi w 2022 roku w Muzeum Sztuki Medalierskiej, oddziale Muzeum Miejskiego Wrocławia;
- seria obiektów Choroby komunikacyjne (2021): Nieme głosy, Lizanie ran, Kakofonia, Uwikłanie, Polaryzacja, Pozory troski, Na końcu języka, Mowa nienawiści, eksponowane w 2023 roku w Muzeum Mulaży Kliniki Dermatologii Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego we Wrocławiu;
- Napięcie (2022), prezentowane w Muzeum Etnograficznym, oddziale Muzeum Narodowego we Wrocławiu;
- W cieniu innych świecić (2022), eksponowane w 2022 roku w Muzeum Sztuki Mieszkańskiej w Starym Ratuszu, oddziale Muzeum Miejskiego Wrocławia;
- Margines wszechświata (2022), prezentowany w 2023 roku w Muzeum Człowieka we Wrocławiu;
- Wspólnota (2022), prezentowana w 2022 roku w Muzeum Archeologicznym w Arsenale Miejskim, oddziale Muzeum Miejskiego Wrocławia;
- Szramy (2022), prezentowane w 2022 roku w Muzeum Sztuki Mieszkańskiej w Starym Ratuszu, oddziale Muzeum Miejskiego Wrocławia (od 2023 roku w jego stałej kolekcji);
- Byty niepożądane (2023), pokazywane w 2023 roku w Muzeum Sztuki Mieszkańskiej w Starym Ratuszu, oddziale Muzeum Miejskiego Wrocławia.

Nazwa cykl jest nadana przez autorkę na wyrost i jest w tym przypadku nie wyczerpuje pełni informacji. Artystka ma raczej na myśli swoją utrwaloną praktykę artystyczną z lat 2017-23. Rozpoczyna ją *Cisza*, która jest małym utworem rzeźbiarko-poetyckim, składają się na nią kamień, budzący odczucia spokoju (wiemy co widać) i maska, która budzi niepokój (nie wiemy jednam wszystkiego), praca jest wartościowa i wieloznaczna. Praca *Kamienie, które płaczą*, przedstawia pięściaki, to pierwotnie narzędzie - skała obrobiona przez człowieka. Może to także pierwowzór rzeźby w historii ludzkości? *Butelka niecierpliwości* odwołuje się do dzieciństwa autorki, jej prywatna herstoria mierzy się z historią rodziny i śląskiej społeczności. *Corona muralis* ma drapieżne szklane zwieńczenie na wykonanej z betonu koronie. *Skrawki* prezentują odpady, obierki na eleganckiej porcelanie. W dziele pt. *Choroby komunikacyjne* autorka opowiada o historii łączącej dermatologię i etykę. Powtarza wielokrotnie wątek języków (niestety niektóre z prac z tego cyklu to zbyt proste i niepogłębione skojarzenia, kalambury). W *Napięciu* autorka kojarzy procę i gest zwycięstwa – dwa palce w kształcie litery V. W *cieniu innych świecić* – szklane supełki dają komentarz do sztuki dawnej z galerii sław wrocławskiego ratusza, gdzie niestety brak kobiet. W pracy pt. *Margines wszechświata* artystka miesza glinę i łączy ją w kilku obiektach. Jak wiadomo z gliny (według Biblii i Koranu) powstał człowiek. Autorka komentuje w tej pracy pogląd o jednorodności biologicznej i kulturowej ludzkości. Instalacja *Wspólnota* to stos wykonany z ceramiki. Stos ma się palić ale jest wypalony (sic!). *Szramy i Byty niepożądane* przypomina historyczny wrocławski bunt społeczny. Instalacja wykonana z metalu nawiązuje roślinnej do dekoracji z wnętrza wrocławskiego ratusza. „Chwasty charakteryzują się odpornością [i] możliwościami adaptacyjnymi, oportunistycznym, uporem i wytrwałością”.

Podkreślane w tytule dokonania habilitacyjnego „okruchy” oznaczają z zasady brak integralności. Autorka ma pełne prawo zauważać i opowiadać o tym głęboko ludzkim doświadczeniu egzystencjalnym. Czasem małe rozproszone utwory są zasadą twórczą, zwłaszcza w poezji. „Okruchy świata” autorstwa Pani Kariny Marusuńskiej traktuję właśnie jako zbiór poezji, to małe utwory które posiadają dyskretną nić przewodnią. Dokonanie habilitacyjne oceniam pozytywnie.

OCENA ISTOTNEJ AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ ALBO ARTYSTYCZNEJ REALIZOWANA W WIĘCEJ NIŻ JEDNEJ UCZELNI, INSTYTUCJI NAUKOWEJ LUB INSTYTUCJI KULTURY, SZCZEGÓLNICZAGRANICZNEJ

W dokumentacji habilitacyjnej Kandydatka poddała ocenie dorobek w postaci:

- Schronienie tymczasowe, 2023, donica, glina, bazalt, 20 x 22 x 21 cm
- Chleb powszedni, 2023, współpraca z Martą Śniady, instalacja dźwiękowa, podesty, chleb, kamera HD, dwa monitory, nagłośnienie stereo
- Gesty. Ślady, 2021–2023, akcja społeczno-artystyczna, instalacja site-specific
- Portrety wrocławianek: Kathe Kruse, Ellen Malcher i Evy Siwert, 2022, kolaże, [3x] 42 x 30 cm
- Białe plamy są, póki ich nie widzimy, 2022, instalacja, ceramika, szkło, Ø 100 cm, fotografia, pręt zbrojeniowy, 20 x 30 cm
- W obronie własnej ściagać sens codzienności, 2022, współpraca z Martą Śniady, instalacja, metalowy pojemnik, piasek, szkło, 16 x 20 x 20 cm, instalacja dźwiękowa, loop
- Kruszy się ziemia w ustach, 2022, instalacja, glina, płyta kamienna, 220 x 70 cm
- Sekrety, 2021, interwencja artystyczna, szkło, druk na folii
- Mowa miłości, 2020, interwencja artystyczna, napis wyryty w szybie

- Scheda, 2020, trzy obiekty powstałe na bazie ukradzionych obrazów
- Natura ludzka, 2020, instalacja site-specific, glina, płytki ceramiczne, szyba, oset
- Pospolite wzruszenie, 2020, akcja społeczna
- Operacja na otwartym sumieniu, 2019, element pracy Znieczulica, instalacja dźwiękowa, tkanina, łóżko, głośnik, loop
- Wejście w skórę, 2019, element pracy Znieczulica, obiekt, drewno, tkanina, szkło, druk na folii
- Propaganda, 2019, grafika na ścianie, 7,5 x 140 cm
- Nietolerancja, 2019, grafika na ścianie, 10 x 40 cm
- Tablerror, 2019, instalacja performatywna, wideo
- #jb, 2018, instalacja, witraż
- Punkt widokowy, 2017, instalacja, kurtyna PCV z nadrukiem
- Dobra widoczność, 2017, projekt społeczny, instalacja
- Część zamiast całości, 2017, instalacja, obiekty, ceramika, drewniana konstrukcja, sznurek, przewody elektryczne, złom metalowy, materac
- Chcę ci jeszcze powiedzieć, że..., 2016, akcja, wideo
- Powidok, 2016, wideo, loop
- Rękoczynty, 2016, współpraca z Beatą Kwiatkowską, instalacja dźwiękowa, rękawice, papier ścierny, metalowy stojak, słuchawki

Cała aktywność artystyczna Kandydatki składa się z wielu drobnych dzieł, instalacji, to najczęściej interwencje artystyczne. Ich ilość przytłacza lecz zawartość opisów oraz jakość dokumentacji fotograficznej pozostawiają niedosyt. Znaczna ilość dzieł to sztuka site - specific, co daje jej szerszy kontekst. Niestety autorka w opisach niemal nie daje dowodu świadomości tego artystycznego zjawiska. Miejsca, co oczywiste mają swoje struktury, formy, historie i atmosferę, to one są kontekstem dla tego typu działań. W dokumentacji widać, że miejsca są wybrane są celowo lecz odnośnie opisy pozostają w sferze ogólnej. Autorka raczej przedkłada ilość dzieł nad ich zawartość. Wszystkie jej działania opowiadają o ważnych sprawach lecz można odnieść wrażenie że artystka jedynie przebiega przez istotne sprawy. Manifestacja postaw społecznych jest dla niej często ważniejsza niż specyficzne pole sztuki. Mam na myśli takie efekty artystyczne, które są zawsze ambiwalentne, a ich wynik w części będzie tajemnicą nawet dla samego artysty. Postawa, o której tu piszę jest aktualnie często promowana w świecie sztuki. Galerie i część kuratorów z przyjemnością prezentują ten rodzaj uproszczonej sztuki. Jest łatwe do uzasadnienia „czynnikom decyzyjnym”. Obsługując tematy społeczne zaspokajają się potrzeby widowni szerokiej ale nieprzygotowanej do percepcji sztuki. Niesie to niestety zagrożenie dla autonomii sztuki. Zawarte w dokumentacji habilitacyjnej dokonania Kandydatki sprzed doktoratu i po doktoracie dają jednak świadectwo jej stałego zaangażowania. Mam nadzieję, że znajdzie ona drogę swojej autentycznej niezależności twórczej.

OCENA OSIĄGNIĘĆ DYDAKTYCZNYCH

Pani Karina Marusińska jest zatrudniona na stanowisku adiunkta na Wydziale Ceramiki i Szkła Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Niestety w dokumentacji dorobku dydaktycznego i edukacyjnego (wybór) nie prezentuje swojej regularnej działalności edukacyjnej na uczelni, a jedynie okazjonalne warsztaty i działania skierowane do zróżnicowanych grup odbiorców. Ciężko w tym przypadku mówić o programie lub jego zarysie, raczej o popularyzacji sztuki. Mogę jedynie przypuszczać że jest to zaniedbanie wynikające z systemu

jaki funkcjonuje na macierzystej uczelni Kandydatki. Jej działalność regularna na ASP prezentuje się w postaci 10. prac dyplomowych licencjackich realizowanych (pod jej opieką promotorską w latach 2018 – 2023). Niestety w dokumentacji bez żadnego opisu! Opisy warsztatów artystycznych i projektowych oraz przedsięwzięcia o charakterze edukacyjnym z lat 2014 – 2023 są zdawkowe, a dokumentacja zdjęciowa nie przedstawia efektów działań. Ta część dokumentacji opisującej osiągnięcia dydaktyczne Kandydatki jest zdecydowanie najslabsza.

OCENA INNYCH OSIĄGNIĘĆ

Kandydatka w okresie po uzyskaniu stopnia doktora brała udział w wielu (trudnych do policzenia) aktywnościach. Dowody tej aktywności zaprezentowane w dokumentacji habilitacyjnej utwierdzają mnie w przekonaniu, że traktuje ona tą część swojego życia zawodowego z entuzjazmem. Oglądamy liczny dorobek publikacyjny i recenzje w tym publikacje autorskie i pisane wspólnie z innymi osobami oraz pisane indywidualnie. Pani Marusińska dwukrotnie była jurorką w konkursach dla uczniów liceów plastycznych, jest członkinią Rady Wystawienniczej ASP we Wrocławiu, brała udział w trzech zespołach badawczych: 2023 Rewalidacyjna Pracownia Ceramiczna, działanie na rzecz włączania osób z niepełnosprawnościami do życia społecznego, 2022 Diagnoza wrocławskiego pola kultury 2022, 2022 Projekt badawczy HORIZON-CL2-2022-HERITAGE-01, Traft: Craftsmanship from tradition approach to Future. W zaprezentowanym wykazie współpracy z otoczeniem społecznych i gospodarczym mieszczą się liczne aktywności Pani Kariny Marusińskiej w tym działania kulturalne, edukacyjne popularyzatorskie i społeczne. Jestem przekonany że działalność Kandydatki wyznacza aktualny trend relacji społeczeństwa ze światem sztuki.

UWAGI KOŃCOWE

W podsumowaniu oceny dorobku i działalności Pani Kariny Marusińskiej należy zważyć po pierwsze wielką ilość dzieł, działań i aktywności. Z drugiej strony cały dorobek Kandydatki można podsumować tytułem jaki nadała dziełu wskazanemu jako dokonanie habilitacyjne tzn. „Okrucy świata”. Jest to dorobek problematyczny dla oceniającego. Aprobuję część argumentów jakimi się autorka posłużyła w Autoreferacie – trudny czas pandemii, wyjątkowe przeżycia osobiste. Wielokrotnie się zdarza, że życie kształtuje naszą twórczość na równi z naszymi zamierzeniami. Mam nadzieję jednak, że autorem twórczości pozostaje artystka a nie los. W kontekście wymagań prawa, konieczne jest uwzględnienie wielu aspektów związanych z działalnością artystki. Na jednej szali znajdują się obiektywne fakty, takie jak przedstawione do oceny „osiągnięcie”, ilość prac, ich jakość, liczba wystaw i nagród, oraz sposób, w jaki jej twórczość została upubliczniona oraz jej wpływ na społeczeństwo. Z drugiej strony, należy wziąć pod uwagę artystkę jako osobę. Trudno jest zmierzyć obie strony równo, ponieważ mają one różne aspekty i wymagają różnych miar. W tej sytuacji istotną rolę odgrywa Autoreferat, który umożliwia recenzentowi lepsze zrozumienie kontekstu działalności artystycznej osoby, kobiety, artystki, córki i matki. Szczególne wyzwania stwarza przeszłość autorki dzieciństwo w cieniu alkoholizmu ojca. Nie chcę patrzeć na to z pobłażaniem, ale jestem świadomy, że przeszłość może mieć wpływ na terażniejszość niekiedy w sposób trudny do kontrolowania. W związku z powyższym, ocena dorobku artystycznego Kandydatki jest niezwykle trudna do wyczerpująco sformułowania lecz po długich wahaniach przedkładam pozytywną opinię.

KONKLUZJA

Na podstawie przedstawionych przez Kandydatkę materiałów, po ich wnikliwej analizie, wyrażam opinię, iż przedstawione do oceny osiągnięcie artystyczne oraz inne poddane ocenie dokonania są podstawą do nadania stopnia doktora habilitowanego.

Stwierdzam, że osiągnięcie artystyczne, i dokonania twórcze, organizacyjne i dydaktyczne Kandydatki wypełniają przesłanki, o których mowa w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce dotyczącej posiadania stopnia doktora habilitowanego.

Wnoszę o przyjęcie przez Akademię Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki Pani Karinie Annie Marusińskiej.

prof. Maciej Aleksandrowicz